

ἄκρου τοῦ δακτύλου του, μὴ ὑπάρχον εἰς τὸν ὀφθαλμόν του δάκρυ.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, δὲν θά σοι ἀπήρεσκεν, Ἐρρίκος, ν' ἀναλάβω τὸ βάρος, τὸ ὅποιον ἐσκέπτεσθε ν' ἀναθέσσητε εἰς τὸν κύριον Γκιζή;

— Νά μοι ἀπαρέσῃ! ἀνεφώνησεν ὁ Ἐρρίκος. Κέρατα τοῦ διαβόλου! ὄχι, δὲν μοι ἀπαρέσκει, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας με καταθέλγει. Ὡστε ὑμεῖς αὐτὸς εἴχετε σκεφθῇ τὸν σχηματισμὸν τῆς Ἐνώσεως. Τόσῳ τὸ καλλίτερον, τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ὑμεῖς αὐτὸς εἴχετε συλλάβει μικρὸν μέρος τῆς ιδέας ταύτης! Τί λέγω μικρὸν μέρος; Μέγα μέρος. Περιστοιχίζομαι, λοιπόν, ὑπὸ ἀνωτέρων πνευμάτων, ἐγὼ δὲ μόνος εἶμαι ὁ μέγας γαϊδαρὸς τοῦ βασιλείου μου.

— Ὡ! Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἰρωνεύται.

— Ἐγώ! Θεὸς φυλάξοι ἐν τοιαύτῃ σοβαρᾷ περιστάσει. Λέγω ὅτι σκέπτομαι, Φραγκίσκε! μ' ἐξάγετε δυσχεροῦς περιπλοκῆς, τόσῳ δὲ μᾶλλον δυσχεροῦς, ὅσῳ ἀπὸ τίνος, Φραγκίσκε, εἶμαι ἀσθενῆς καὶ αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις μου ἀμβλύνονται. Ὁ Μιρὼν πολλὰκις μοί το εἶπεν. Ἀλλ' ἄς σπουδαιολογήσωμεν αὐτίς. Ἐλέγομεν, λοιπόν, ὅτι θά σας διορίσω ἀρχηγὸν τῆς Ἐνώσεως, αἱ;

Ὁ Φραγκίσκος ἀνεσκίρτησεν ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ εἶπεν:

— Ὡ! ἐάν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μ' ἐκρίνεν ἄξιον τοσαύτης ἐμπιστοσύνης.

— Ἐμπιστοσύνης; ἂ! Φραγκίσκε, ἄξιον ἐμπιστοσύνης· ἀφοῦ δὲν εἶναι ἀρχηγὸς ὁ κύριος Γκιζής, πρὸς τίνα θέλεις νὰ δυσπιστῶ; πρὸς τὴν Ἐνωσιν αὐτήν; μήπως αὐτὴ μὲλλει τυχόν νὰ μ' ἐμβάλλῃ εἰς κίνδυνον; Ὁμίλησον, ἀγαθὲ μοι Φραγκίσκε, εἰπέ μοι τὰ πάντα.

— Ὡ! Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δούξ.

— Πόσον εἶμαι τρελλός! ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐρρίκος, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν θ' ἀνελάμβανε τὴν ἀρχηγίαν ὁ ἀδελφός μου ἢ μᾶλλον, ὄντος ἀρχηγοῦ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὁ κίνδυνος ἐκλείπει. Οὕτω μᾶς διδάσκει ἡ λογικὴ καὶ ὁ διδάξας ἡμῖν αὐτὴν παιδαγωγὸς δὲν ἐκλεψε τὰ χρήματά μας. Ὁχι, δὲν δυσπιστῶ. Ἀλλως, γνωρίζω πολλοὺς ἄνδρας τῶν ὅπλων εἰς τὴν Γαλλίαν, οἵτινες θὰ ἔδραττον αὐτὰ κατὰ τῆς Ἐνώσεως, καθ' ἣν ἡμέραν ἡ Ἐνωσις ἤθελε μὲ στενοχωρήσει πολὺ.

— Εἶναι ἀληθές. Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ δούξ μετ' ἀπλότητος ἐπ' ἴσης προσπεποιημένης, ὁ βασιλεὺς εἶναι πάντοτε βασιλεὺς.

Ὁ Σχικὼ ἠνέφξεν αὐτίς ἓνα ὀφθαλμόν. Ἐπεταί συνέχεια.

ΛΕΥΚΗ ΛΟΡΖΥ

[Διήγημα ἐκ τῶν τοῦ Αἰμυλίου Σουθέστρ].
Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγουμένον φυλλόν.

Η'

Ἀμφότεροι ἐκάθηντο παρὰ τὴν ἐστίαν. Ὁ Ἀλέξιος ἦτο εὐθυμὸς καὶ θωπευτικὸς, ἀλλ' ἡ νεαρὰ γυνὴ ὠχρὰ, ἀκίνητος καὶ μ' ἐνωμένους τὰς χεῖρας ἐν ἀφώνῳ ἀπελπισμῷ. Δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ, ὅ

ἴδαν δὲν εἶχε ψευσθῇ τὴν ἰδίαν πρῶταν ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ νεανίου ὁλόκληρον τὸ μυστικὸν τῆς συνωμοσίας ἐκείνης καὶ τῇ ἐλάλει εἰσέτι περὶ ταύτης, ἀλλ' αὕτη μόλις ἤκουε. Παραδεδωμένη ὁλόκληρος εἰς τὸν ἀπελπισμὸν τῆς ἐθεώρει τὸν Ἀλέξιον, ἐσφιγγε τὰς χεῖρας του καὶ ἐκλαίει χαμηλοφώνως.

Ἐν τούτοις ὁ Ὀρλώφ, θλιβόμενος ἐπὶ τῇ σιωπῇ τῆς, διεκόπη καὶ παρετήρησε τὰ δάκρυά της.

— Πρὸς Θεοῦ! τί ἔχεις, Λευκή; ἀνέκραξεν ἐλκύνων τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἐπὶ τῶν γονάτων του. Διὰ τὴν ὁ ἀπελπισμὸς αὐτὸς, ὅταν τὰ πάντα μᾶς μειδιῶσιν, ὅταν ἡ στιγμή τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εὐτυχίας προσεγγίζῃ; Ἀλλὰ δὲν μ' ἐνόησες, λοιπόν; Ἐκείνη ἔσσειε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐνόησα, εἶπεν, ὅτι ἀφ' οὗ ἐθυσίας δι' ἐμὲ τὴν φιλοδοξίαν σου καὶ τὴν ἡσυχίαν σου, θέλεις ἀκόμη νὰ θυσιάσῃς δι' ἐμὲ καὶ τὴν ζωὴν σου.

— Μήπως σὺ δὲν θὰ ἐδίδες τὴν ἰδικὴν σου δι' ἐμὲ;

Ἐκείνη τὸν ἐσφιγγεν ἐπὶ τῆς καρδίας της.

— Ὡ! ναί, ἐπιθύρῃσεν ὁλολύζουσα, καί! ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει.

— Ὁ Θεὸς καὶ ἐγώ, Λευκή! ἀλλ' ἔχε ἐμπιστοσύνην, ἡ ἐπιτυχία εἶναι βεβαία. Ὅλα τὰ μέτρα ἐλήφθησαν, οἱ ἀρχηγοὶ τῆς φυλακῆς ἔτι συνωμοτοῦσι μετ' ἡμῶν.

— Καὶ δὲν φοβεῖσαι προδότας;

— Τὸ συμφέρον ὅλων μὲ βεβαιότ' περὶ τῆς πίστεως αὐτῶν. Δὲν δύνανται νὰ μὲ ἀπολέσωσι χωρὶς ν' ἀπολεσθῶσι καὶ οὗτοι μαζί μου.

— Καὶ πῶς;

— Ἐχω τὸν ὄρκον τῶν συνωμοτῶν γεγραμμένον διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς των.

— Τί λέγεις;

Ἐκείνος ἐξήγαγε μυστηριωδῶς ἐγγραφα ἀπὸ τοῦ κόλπου αὐτοῦ.

— Κύτταξέ τὰ ὀνόματα, εἶπεν, εἶναι τῶν μεγαλειτέρων καὶ ἰσχυροτέρων οἰκογενειῶν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔλαβε τὸν κατάλογον διὰ τρομώδους χειρὸς.

— Τοιουτοτρόπως, εἶπεν ἀφ' οὗ τὸν ἀνέγνωσε, τὸ πολυτιμότερον αἷμα τῆς Ρωσίας θὰ ρέυσῃ, ἂν τὰ ἐγγραφα ταῦτα περιέλθωσιν εἰς χεῖρας τῆς Αἰκατερίνης;

— Πρὸς τί αἱ σκέψεις αὐταί, Λευκή.

— Αὐταί εἶναι αἱ μόναι ἀποδείξεις τῆς συνωμοσίας;

— Αἱ μόναι.

— Καὶ τόσοι ἄνθρωποι ἐκτίθενται διὰ νὰ μ' ἐμποδίσωσι ν' ἀποθάνω;

— Μὴ δὲν εἶν' ἀρκετοί;

Ἐκείνη ἠγέρθη ταχέως, προὐχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς τὴν ἐστίαν καὶ ἔρριψε τὰ ἐγγραφα εἰς τὰς φλόγας.

Ὁ Ἀλέξιος ἠθέλησε νὰ ὁρμήσῃ, ῥηγνύων κραυγὴν, ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἐκράτησεν ἐντὸς τῶν βραχιόνων της.

— Εἶναι πολὺ ἀργά, ἐπιθύρῃσεν κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της ἐντὸς τῶν κόλπων τοῦ Ἀλεξίου.

— Πολὺ ἀργά! ἐπανελάβεν οὗτος πεφοβισμένος... τί ἐννοεῖς, Λευκή; Λευκή, πρὸς Θεοῦ, ὁμίλησον!

Ἀλλ' ἡ νεαρὰ γυνὴ ὠλόλυξε χωρὶς ν' ἀποκριθῇ. Ἐκείνος ἀπεμαίκρυνε ταύτην ἀποτόμως ἀπ' αὐτοῦ, καὶ βιάζων αὐτὴν νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν.

— Κύτταξέ με, εἶπεν... Ὡ! Θεέ μου! Διὰ τί εἶσαι τόσο ὠχρὰ;... ὠχροτέρα παρ' ὅσον κατὰ τὴν ἀφίξίν μου... Διὰ τί φέρεις τοιουτοτρόπως τὰς χεῖράς σου εἰς τὸ στήθος σου! Πάσχεις, λοιπόν;

— Πάσχω, ἐψέλλισεν ἡ Λευκή.

— Ἐνα ἱατρὸν, τότε!...

— Ὁχι, Ἀλέξιε, ὄχι... μὴ μὲ ἀφίνης, θέλω νὰ σὲ βλέπω, νὰ σ' αἰσθάνωμαι πλησίον τῆς καρδίας μου...

Καὶ περιεκάλυπτε διὰ τῶν βραχιόνων της τὸν ἐμπλεων τρόμου νεανίαν ὅστις, θέσας ταύτην ἐπὶ τῆς ἑδρας ἣν ἐκείνη εἶχε καταλίπη, ἐγονυπέτησεν ἐμπροσθεν αὐτῆς.

— Μείνε ἐκεῖ, εἶπεν αὕτη... ἀκόμη πλησιέστερον ἐμαυτοῦ... Θέλω ν' ἀποθάνω τοιουτοτρόπως.

— Διὰ τί ὁμιλεῖς περὶ θανάτου, Λευκή... Ὡ! μὴ μὲ κυττάζῃς τοιουτοτρόπως... μὲ φοβίζεις... Ἐμψυχώσου... Θεέ μου! Ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσαι ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἦσαι ἐλευθέρη, ὅτι δὲν θ' ἀποχωρισθῶμεν πλέον! Λευκή, ὦ! μόνη ἡ ἐλπίς αὕτη ὥφειλε νὰ σὲ θεραπεύσῃ! Δὲν μ' ἀγαπᾷς, λοιπόν, πλέον;

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔρρηξε κραυγὴν καὶ περιέσφιγγε τοῦτον περιπαθῶς.

— Ὡ! σὲ ἀγαπῶ, ἐπανελάβεν... Ἀλλ' ὁ ἔρως αὐτὸς εἰς τί μέχρι τοῦδε σοὶ ἐχρησίμεισε; Ποῦ σὲ παρέδωκεν; Εἰς συνωμοσίαν ἥτις θὰ σὲ κατέστρεψε. Τοῦλάχιστον ἡ συνωμοσία αὐτή, γενομένη χάριν ἐμοῦ, θὰ εὐρεθῇ ἀνευ λόγου μετὰ τὸν θάνατόν μου καὶ θὰ παραιτηθῇ αὐτῆς.

— Ἀ! παραιτοῦμαι ἀπὸ τοῦδε, παραιτοῦμαι, ἂν ἦν ἀνάγκη νὰ σ' ἐνθαρρύνω! Μήπως δὲν συνέτριψες, ἄλλως τε, ὅλα τὰ δεσμὰ ταύτης; μὴ δὲν τὴν κατέστησες ἀδύνατον, καύσασα τὰ ἐγγραφα ταῦτα;... Ἀληθῶς; Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τότε, εἶμαι ἡσυχος.

Καὶ περιεκάλυπτοσα διὰ τῶν βραχιόνων της τὸν λαϊμόν τοῦ Ἀλεξίου.

— Ὡ! σ' εὐχαριστῶ διότι μὲ ἠγάπησες, εἶπεν. Οἱ ἄνθρωποι εἰς μάτην μὲ κατεδίωξαν· χάρις εἰς σὲ ἐγνωρίσα πᾶν ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει ποθητὸν καὶ εὐάρεστον! Εἴθε ἡ ἀνάμνησις τῆς εὐτυχίας μου νὰ σοὶ μὲν ὡς εὐλογία.

Ἔστη ἀσθμαίνουσα, ἅπαν δὲ τὸ σῶμά της ἔτρεμε καὶ οἱ βραχιόνες της κατέπεσαν.

— Λευκή, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας, ἄφες με νὰ καλέσω βοήθειαν.

— Εἰν' ἀνωφελές, Ἀλέξιε! Τὰς χεῖράς σου... δὲν τὰς αἰσθάνομαι πλέον, δὲν σὲ βλέπω πλέον... Ἀλέξιε! ὦ! ἡ καρδιά μου εἶναι ψυχρὰ.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐλέχθησαν διὰ συγκεχυμένης φωνῆς. Ὁ Ὀρλώφ πεφοβισμένος ἠθέλησε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ τὰ χεῖλῃ τῆς Λευκῆς ἠγγίσαν αἰφνης τὰ ἰδικά του, προσκολλήσαντα παγερόν φίλημα καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς κατέπεσεν ἀδρανῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ.

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ